

Konseilspræsidenten (*J. C. Christensen*): Jeg ønsker til den ærede sidste Taler at gøre den korte Bemærkning, at jeg tror ikke, at han skal holde saa stærkt paa den Begrundelse, han finder i, at Grundlovens Givere, da Grundloven kom, ikke kendte Forholdstalsvalgmaaden, thi vi have haft Grundlovsændringer, navnlig den store Grundlovsændring i 1866, og paa det Tidspunkt var Forholdstalsvalg meget vel bekendt.

Matzen: Jeg tror at have fremhævet de Kendsgerninger, der bevirkede, at Spørgsmaalet om en Reform af Folketingsvalgene slet ikke kom frem i 1866. Man var fra alle Sider enig om: Lad os ikke røre ved det, vi have nok at gøre med Landstinget, vi maa være glade ved at slippe for at røre ved Folketinget.

Konseilspræsidenten (*J. C. Christensen*): Jeg vil blot ganske kort bemærke, at det ærede Medlem ikke kan sige, at da vi sidst havde Grundloven til Ændring, var Forholdstalsvalg ubekendt. At man havde andre Grunde til ikke at anvende den, det er en Ting for sig.

Rottbøll: Jeg vil kun gøre den korte Bemærkning, at det Svar, jeg fik af den højtærede Konseilspræsident angaaende Ministeriets Opfattelse af Landstingets Opløsnings Rækkevidde, var meget ufyldstgørende. Jeg tror i de Ord, jeg sagde tidligere, at have gjort det klart, at Landstinget har et Krav paa at kende Ministeriets Stilling til dette Spørgsmaal. Men for øvrigt maa jeg sige, at den højtærede Konseilspræsident for saa vidt har misforstaaet mig, som jeg udtrykkelig hævdede, at jeg ikke krævede et Svar her, men at jeg vilde haabe, at det om denne Sag nedsatte Udvalg vilde kræve et bestemt Svar.

Da ikke flere begærede Ordet, sluttede Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til 2den Behandling
vedtoges uden Afstemning.

Matzen: Jeg tillader mig at foreslaa, at Lovforslaget henvises til et Udvalg paa 15 Medlemmer.

Uden Forhandling og Afstemning
vedtoges dette Forslag.

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om midlertidig Lønningsforbedring m. m. for forskelligt Personale ved Hæren.

(Forslaget findes i Tillæg C., Sp. 689).

Formanden: Efter given Foranledning bemærker jeg, at der ikke vil være noget til Hinder for, at man under denne Sag ogsaa omtaler den næste Sag paa Dagsordenen, for saa vidt disse maatte have Grundbetragtninger tilfælles.

Sagen sattes under Forhandling.

Forsvarsministeren (*J. C. Christensen*): De to her til Forhandling foreliggende Forslag gaa jo ud paa at give en Lønningsforbedring for Embeds- og Bestillingsmænd med mindre Lønninger inden for Hæren og Søværnet tilligemed en Forbedring af de menige Soldaters Løn. Lovgivningsmagten har i de senere Aar ved Vedtagelsen af en Række Lønningslove erkendt, at det var nødvendigt at forbedre Embedsmændenes Lønningsvilkår. At Prisniveauet er steget i den sidste Menneskealder, have vi alle maattet erkende, og navnlig i Aarene 1902—03 have vi vedtaget en Række Lønningslove. Det er derfor ogsaa rimeligt at vedtage en saadan ved Hæren og Flaaden. Da vi i 1902 fik Loven om Lønninger for Underofficerer, fik vi ikke samtidig, hvad vi efter mit Skøn burde have haft, en Lønningsforbedring for Officianter. Det bestemmes i Hærloven, at visse Poster skulle besættes med veltjente og dygtige Underofficerer, de saakaldte Officiantposter. Men efter at vi i 1902 havde forbedret Lønnen for Underofficerer, men ikke for Officianter, medførte det, at man ikke kunde faa flere Officiantpladser besatte med virkelig veltjente og dygtige Underofficerer, idet det vilde bevirke et Løntab for dem at gaa over i saadanne Stillinger. Forsvarsministeren staar da med Hærlovens Bud om disse Posters Besættelse, men han er ikke i Stand til at udføre det, da Lønningsloven for Underofficerer forhindrer det. Det er et uheldigt Forhold, og det raades der Bod paa ved det foreliggende Forslag. — En lignende Stilling indtog Intendanturkorpset. Ogsaa der er der en Bestemmelse om, at Underofficererne skulle rykke op til Intendantur, men ogsaa det er blevet hindret ved, at der ikke sammen med Lønningsloven for Underofficerer blev